

Νεανικά Άγκυροβολήματα

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟ ΦΥΛΛΑΔΙΟ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ
ΙΕΡΑΠΥΤΝΗΣ ΚΑΙ ΣΗΤΕΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ
ΤΕΥΧΟΣ 36ο ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2007

Προλόγισμα

Στὰ δύο προηγούμενα τεύχη τοῦ νεανικοῦ μας περιοδικοῦ εἶχαμε ὡς θέμα τὴν ἀγιότητα. Θελήσαμε νὰ δείξουμε κυρίως τὴν ἀνάγκη ποὺ ἔχει ὁ κόσμος ὅλος ἀπὸ αὐτὴν καὶ ὄχι νὰ κάνουμε συστηματικὴ ἀνάλυση καὶ παρουσίαση. Ἡ προτροπὴ τοῦ Κυρίου, «ἄγιοι γίνεσθε ὅτι ἐγὼ ἅγιος εἶμι» δὲν εἶναι ἀπλῶς ἠθικὴ προτροπὴ. Εἶναι προτροπὴ γιὰ ζωὴ, γιὰ μετάγγιση ζωῆς, ὥστε ἡ «Ζωὴ Του νὰ γίνῃ ζωὴ μας».

Ξέροντας καλὰ ὁ διάβολος ὅτι ἡ πρόσκληση τοῦ Χριστοῦ γιὰ ἀγιότητα ἀγγίζει βαθιὰ τὸν ἄνθρωπο (γιατὶ ταιριάζει στὴ φύση του), προσπαθεῖ, ὄχι τόσο νὰ μᾶς ἀποτρέψει ἀπὸ τὴν πορεία μας αὐτὴ, ἀλλὰ, κυρίως, νὰ διαστρέψει αὐτὴ τὴν πορεία παρουσιάζοντάς μας μιὰ ἄλλου εἴδους ἀγιότητα, ταγκαλίστικη ἀγιότητα, ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ γέροντας Παῖσιος.

Ἡ διεστραμμένη αὐτὴ ἀγιότητα κινεῖται σὲ δύο ἐπίπεδα. Ἐνα ὑπέργειο καὶ ἓνα ὑπόγειο, ὅπως τὰ δένδρα. Οἱ ρίζες μέσα στὸ χῶμα καὶ ὁ κορμὸς μὲ τὰ κλαδιὰ ἔξω νὰ θάλλουν καὶ νὰ δίνουν καρπούς... Ἔτσι γεννιέται καὶ ριζώνει μέσα στὴν ἐκκλησίαν ἡ πολυμορφὴ πλάνη στὴν πίστη καὶ στὸ ἦθος, καὶ ἔξω ἀπ' αὐτὴν οἱ ποικίλες δαιμονικὲς ἀπομιμήσεις γιατί, ὅπως ξέρου-

με, ὁ διάβολος προσπαθεῖ σὲ ὅλα νὰ μιμηθεῖ τὸ Θεό.

Στὸ τεῦχος αὐτὸ ἀκροθιγῶς θὰ θίξουμε τὴν ἐκτὸς ἐκκλησίας καὶ ἐξ ἀνατολῶν προερχομένη πνευματικότητα, ἢ ὅποια πολλὴ σύγχυση δημιουργεῖ στοὺς νεοέλληνες. Μὲ πόνο ψυχῆς ψηλαφοῦμε τὴ γύμνια μας, ἐμεῖς, ποὺ ἀξιωθήκαμε μιὰ τέτοια πόλη, κατὰ τὸν λόγο τοῦ Καβάφη, καταντήσαμε νὰ περιμένουμε τοὺς βαρβάρους, εἶναι βλέπεις μιὰ κάποια λύσις, ἢ ἀλλιῶς, «σπὴν ἀνυδριά καλὸ ἔναι καὶ τὸ χαλάζι».

Τὸ χαλάζι, ὅμως, αὐτὸ ρημάζει ψυχές πάνω ποὺ ἀρχίζουν νὰ πετοῦν ἀνθρώς. Τὸ γεγονός ὅτι ἐμεῖς, ὡς ἐκκλησιαστικὸ σῶμα ἀποδεικνυόμαστε ἀπὸ τὰ πράγματα ἀνεπαρκεῖς ὥστε νὰ ἀναχαιτίσουμε τὴν ἐπερχόμενη λαίλαπα γεμίζει θλίψη τὶς ψυχές μας. Ὁ Χριστὸς λέει κάπου πὼς ἐμεῖς (πρέπει νὰ) εἴμαστε τὸ φῶς τοῦ κόσμου, εἴμαστε ὅμως; Καιρὸς γιὰ αὐτοκριτικὴ λοιπὸν γιατί ἂν, ὅπως λέει πάλι ὁ Χριστὸς, «τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ σκότος ἐστί, τὸ σκότος πόσον»;

Ἄς εὐχηθοῦμε ὁ Θεὸς νὰ δώσει νέα πνοὴ σ' ὅλους μας καὶ νὰ «ἐκβάλη ἐργάτας» στὸν ἀμπελῶνα του (τὸν κόσμον ὅλο).

παπα-Νικόλας

ΥΔΡΟΧΟΟΣ Α.Ε.

*Συντεχνίες μαύρων,
συντεχνίες κυνηγῶν,
συντεχνίες γαύρων,
ἀλλά καί ἀνθρωπιστῶν.
Κηπουρῶν, μανάβηδων
ἐταίρων καί χασάπηδων
γνωστικῶν θεοσόφων,
ἀλλά καί ἁγίων κάληδων.*

*Φιλοσόφων, φιλοζόφων,
κουλτουροσαδομαζόχων,
τῶν θρησκευτικῶν φελλῶν
καί τῆς γνώσεως κατόχων,
τῶν πνευματικά ἐξελιγμένων
καί περιπεράδων ξένων.*

Διαβάσατε τό διαφημιστικό σποτάκι γιά μερικά ἀπό τά προϊόντα πού σᾶς προσφέρει ἡ ΥΔΡΟΧΟΟΣ Α.Ε.

Χαιρετῶ τήν ἐκκλησία τῆς Ἱεράπετρας καί τῆς Σητείας καί παρακαλῶ νά μοῦ συγχωρήσετε τό εὐτράπελον ὕφος γιά ἓνα θέμα πού ἴσως θά τοῦ ἔπρεπε μεγαλύτερη σοβαρότητα.

Βαθιά θεολογική κατάρτιση δέν διαθέτω, γι' αὐτό θά ἀναφέρω μιά σύντομη βιβλιογραφία στό τέλος γιά ὅποιον ἐνδιαφέρεται νά ἐμβαθύνει στό θέμα.

Θά προσπαθήσω μέ τή βοήθεια τοῦ Θεοῦ (ἂν θέλει) νά ἀναφέρω μερικά βασικά χαρακτηριστικά κοινά στίς διάφορες ὁμάδες -κυρίως ἄσιατικῆς καταγωγῆς- πού μᾶς προσφέρει ὁ ὄμιλος «ὕδροχόος Α.Ε.».

-Ἐνα ἀπό τά βασικά σημεῖα στά ὁποῖα

σκοντάφτουν οἱ ὁμάδες αὐτές εἶναι ἡ θεότητα τοῦ Ἰησοῦ. Δέχονται τόν Ἰησοῦ ὡς προφήτη, ὡς σοφό, ὡς γκουρού, ὡς avatar καί σέ καμιά περίπτωση ὡς Θεό.

-Δέν ἀποδέχονται τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, καί κατά συνέπεια οὔτε αὐτήν τοῦ ἀνθρώπου. Ἔτσι, ἀντί τῆς ἀποδοχῆς τοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ εἰσαγάγουν τόν ἰό τῆς μετενσαρκώσεως.

-Δέν ἀποδέχονται τίς οἰκουμενικές συνόδους, διαστρέφοντας ἰδιαίτερα τήν ἱστορία καί τό πρόσωπο τοῦ ἁγίου Κωνσταντίνου.

-Βγάζουν σπιριά στό ἄκουσμα τῆς ὀρθοδόξου ὄντολογίας περί ἀνθρώπου ὡς πεσόντος ἄρα χρίζοντας θεραπείας, διότι αὐτό καταρρακώνει (δῆθεν) τήν αὐτοπεποίθησή του.

-Δέν ἀποδέχονται τά μυστήρια ὡς τέτοια, ἀλλά στήν καλύτερη περίπτωση

ώς συμβολικές πράξεις. Δέν αποδέχονται απλά τήν Ἐκκλησία.

Μιάς καί τό φυλλάδιο αὐτό ἀπευθύνεται σέ νέα παιδιά θά ἤθελα νά πῶ καί δύο λόγια ἀπό καρδιάς σέ αὐτά.

Φίλε μου καί φίλη μου, χωρίς νά σοῦ τό παίζω δάσκαλος (δεν μπορῶ ἄλλωστε διότι

ἤμουν καί εἶμαι ξεροκέφαλο κριάρι), θέλω νά σοῦ πῶ ὅτι αὐτό πού βρῆκα στήν Ἐκκλησία, δέν τό βρῆκα οὔτε στό ἐλάχιστο σίς διάφορες ομάδες πού ψαχνόμουν. Ποιό εἶναι αὐτό; Ἀληθινή ἀγάπη καί σεβασμό στό πρόσωπο μου παρά τίς ἀστοχίες μου. Ἡ Ἐκκλησία ἔχει τήν ἀρχοντιά τοῦ Χριστοῦ στά σπλάχνα της καί θά ἤθελα νά σημειώσεις καλά μέσα σου ὅτι δέν σοῦ τό λέει αὐτό κάποιο «καλό παιδί» τῆς Ἐκκλησίας, σοῦ τό λέει ἕνας ἀλητάμπουρας καί καθόλου εὐκολος.

Ἄν ψάχνεσαι καί σέ ἐλκύουν διάφορες τέτοιες ομάδες θά σοῦ πῶ φιλικά ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπό αὐτούς εἶναι ντενεκέδες, καί, χωρίς νά εἶμαι ιερέας ἢ τέλος πάντων κάποιο ἐπίσημο στόμα τῆς Ἐκκλησίας, ἄν ἐπιμένεις νά δοκιμάσεις, ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ θά ἔχει τήν πόρτα της ἀνοικτή γιά σένα. Ἡ Ἐκκλησία τῆς ὁποίας οἱ ἀδυναμίες καί οἱ ἀστοχίες εἶναι φανερές, ἐνῶ τῶν διαφόρων σχετῶν κείνται ἐν τῷ κρυπτῷ καί

εἶναι «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν».

Ἄν ἀνέφερα κάποιες βλακεῖες ἢ κάτι ἄστοχο ζητῶ συγγνώμη.

Ζητῶ ἐπίσης συγγνώμη ἀπό τοῦς γαύρους, πρόκειται περὶ ἀπλῆς συνωνυμίας μέ τοῦς γαύρους τῆς «ὑδροχόος Α.Ε.».

Βασίλης Θεολόγου

ΣΥΝΤΟΜΗ ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ

1. Νικολάου Σταυριανίδη, ΘΕΟΣΟΦΙΑ-ΝΕΑ ΕΠΟΧΗ.
2. π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζόπουλου, ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ ἢ ΑΝΑΣΤΑΣΗ.
3. π. Ἰωάννου Ρωμανίδου, ΤΟ ΠΡΟΠΑΤΟΡΙΚΟΝ ΑΜΑΡΤΗΜΑ.
4. π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζόπουλου, ΑΠΟΚΡΥΦΙΣΤΙΚΕΣ ΟΜΑΔΕΣ.
5. π. Σωφρονίου, ΟΨΟΜΕΘΑ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΚΑΘΩΣ ΕΣΤΙ.
6. π. Ἰγνατίου Μπριαντιανίνωφ, ΘΑΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΗΜΕΙΑ.
7. π. Ἰγνατίου Μπριαντιανίνωφ, Ο ΦΑΡΙΣΑΙΟΣ.

“Ηρθαν τὰ ἄγρια, μά θά τά διώξουν τὰ ἡμερα

“Αναψε τὰ κεριά, ἔστρωσε στό δάπεδο τήν κουβέρτα καί πάτησε τό play.

“Ο ἦχος τοῦ σιτάρ πλημμύρισε τό δωμάτιο καί ἀνακατεύτηκε ἄρμονικά μέ τὰ ἀρώματα πού ἐκχύνονταν ἀπό τὰ καιόμενα κεριά. Κάθησε πάνω στήν κουβέρτα σέ στάση λωτοῦ καί συγκεντρώθηκε στή φλόγα τοῦ κεριοῦ.

“Η μεθυστική ἀτμόσφαιρα τοῦωματίου τήν καθήλωνε. Χαλάρωνε.

“Ενιωθε τό πνεῦμα της νά ἐξαϋλώνεται.

Εἰσπνοές-Ἐκπνοές.

«Διαλογιζόταν»

“Εκείνη τήν ὥρα χτύπησε τό τηλέφωνο.

Σηκώθηκε νά πάει νά ἀπαντήσει. -«Μαμά,

ἔλα νά μέ πάρεις ἀπ’ τὰ ἀγγλικά». “Ενα ἀκόμη

ἀστρικό ταξίδι ἔφτανε στό τέλος του πρίν καλά, καλά ἀρχί-

σει! Οἱ ἐποχές πού ἔπρεπε ἐσύ ὁ ἴδιος νά πᾶς σίς Ἰνδίες γιά νά ἀνακαλύψεις

τόν ἰνδουισμό ἔχουν περάσει ἀνεπιστρεπτί. Τώρα πλέον ἡ Ἑλληνίδα νοικοκυρά, ὁ ἀγρότης, ἡ φοιτητίωσα νεο-

λαία εἶναι σέ θέση νά σέ μιήσει στό μουσικά τοῦ διαλογισμοῦ καί τῆς γιόγκα.

Μά ἐδῶ πού τά λέμε οὔτε αὐτοί δέν χρειάζονται καλά-καλά. Τά περιοδικά, ἡ TV, οἱ ἄσχετες συζητήσεις πού

ἀκούγονται ἐδῶ κι ἐκεῖ μποροῦν νά σέ κατατοπίσουν πλήρως. Φαίνεται πώς

τό ρεῦμα αὐτό, πού φέρνει σά κάθ’ ἡμᾶς τίς ἀνατολίτικες δοξασίες, ἐπηρεάζει ἄλλους περισσότερο, ἄλλους λιγότερο. Ὑποθέτω πώς στούς πρώτους συγκαταλέγονται κυρίως γυναῖκες, ἰδιαίτερα ὅσες ἀρνοῦνται νά μεγαλώσουν, ἀλλά καί ἄντρες οὐκ ὀλιγοί.

“Υπό τήν ἐπίδραση τῆς παγκοσμιοποίησης, σά νέα κοινωνικά μορφώματα πού

δημιουργοῦνται, οἱ πνευματικοῦ τύπου

ἀναζητήσεις εἶναι κάπι παραπάνω ἀπό

ἓνα κερασάκι στήν τούρτα. Πρόκειται γιά

μία ἐπικίνδυνη μόδα πού ἀπειλεῖ τήν ἴδια μας

τήν ταυτότητα, ἂν βέβαια θέλουμε νά γράφει αὐτή

Ἑλληνες Χριστιανοί

Ὁρθόδοξοι. Τή διάλυση τῆς παραδοσιακῆς κοινωνίας καί τήν ἀπομάκρυνση ἀπ’ τήν ἐκκλησιαστική

παράδοση, ὀρισμένοι ἄνθρωποι - λόγῳ ἰδιοσυγκρασίας-τήν πλήρως ἀκριβότερα.

Μιλᾶω γιά ἄνθρώπους πού ἔχουν μία ἔμφυτη παιδικότητα καί

ἐξαιτίας αὐτῆς, σίς σχέσεις τους ἀλλά καί γενικότερα στή συμπεριφορά τους,

ἔχουν τήν τάση νά δίνονται λίγο περισσότερο, νά προσφέρουν τόν

ἑαυτό τους εὐκολότερα γιά κάποιον ἢ

κάτι, νά ξεχειλίζουν συναισθήματα συχνότερα. Αὐτοί οἱ ἄνθρωποι, σὴν ἀγκάλη μιᾶς κοινωνίας ζυμωμένης μέ τήν Χριστιανική ἠθική, ἀκόμα κι ἂν οἱ ἴδιοι ἀδιαφοροῦσαν γιά τήν ἐκκλησία, ζοῦσαν προστατευμένοι καί ἔκαναν τά ψυχικά τους ἀκροβατικά ὑπολογίζοντας πάντα στό δίκτυ ἀσφαλείας.

Στίς σημερινές κοινωνίες τό δίκτυ αὐτό δέν ὑπάρχει πλέον καί ἡ ἔλλειψή του εἶναι αἰσθητή τοῖς πᾶσι συνειδητά ἢ ἀσυνειδητά. Οἱ ἄνθρωποι λοιπόν αὐτοί, ὅπως τούς περιγράψαμε παραπάνω, ἔρχονται ἀντιμέτωποι μέ μιᾶ κρίσιμη γιά τήν ὑπαρξή τους κατάσταση. Ἡ τάση τους γιά «δόσιμο», προκαλεῖ μιᾶ ἔκχυση τοῦ ἑαυτοῦ γύρω-τριγύρω μέ ἀποτέλεσμα νά συγχέονται τά ὅρια τοῦ «ἐγώ». Ποῦ σταματᾷ τό δικό μου «ἐγώ» καί πού ἀρχίζει τό «ἐγώ» τοῦ ἄλλου; Ὑπό τήν ἀπειλή τῆς διάλυσης τοῦ «ἐγώ» ἡ ψυχὴ ἀναζητᾷ ἀγωνιωδῶς νά ὀρίσει τό «εἶναι» της καί ξεκινᾷ ὁ ἀγώνας γιά τήν αὐτογνωσία. Στό τόσο ζωπικό γιά τήν ὑπαρξή ἔρωτημα «ποιός εἶμαι» ἀστρολόγοι καί πνευματιστές, γκουρού καί «πεφωτισμένοι» ψυχαναλυτές ἔρχονται νά δώσουν προκάτ ἀπαντήσεις πού ἀνακουφίζουν πρόσκαιρα τήν τρομοκρατημένη ψυχούλα, ὅσο χοντροκομένες

κι ἂν εἶναι. Ἔτσι πλάθεται ἓνα καλά ὀριοθετημένο «ἐγώ» στό ὅποιο, ἀνάλογα μέ τά γούστα τοῦ καθενός, ὑφαίνεται τό κάθε ψέμα καί ὑπερβολή τοῦ ἐκάστοτε «σοφοῦ». Πάρ' ὅλα αὐτά ὁ ἄνθρωπος δέν ἡσυχάζει. Εἴτε γιατί ἡ ψυχὴ γνωρίζει ἐν τέλει τί εἶναι ἀληθινό καί τί εἶναι ψέμα (καί νιώθει πῶς ὁ κίνδυνος δέν ἀποσοβήθηκε) εἴτε γιατί τό νοῦ τόν τρῶν' οἱ ἀμφιβολίες, ἡ ψυχὴ ἐξακολουθεῖ νά φοβᾶται. Δέν ἔχει κι ἄδικο. Τά ψυχιατρεῖα γεμάτα. Τό ἐνδεχόμενο νά χαθεῖ ἡ ψυχὴ ἐφικτό.

Ὁ ἄνθρωπος λοιπόν, ὁ ὅποιος θά ἔχει μιᾶ τέτοια ἐμπειρία πνευματικῆς ἀναζήτησης, ὁδηγεῖται ἐκ τῶν πραγμάτων σ' ἓνα σημεῖο κομβικό. Ἀπό ἐκεῖνο τό σημεῖο κι ὕστερα καλεῖται νά ἐπιλέξει ἂν καί οἱ ἐπιλογές εἶναι περιορισμένες. Συγκεκριμένα εἶναι δυό. Ἡ πρώτη εἶναι ἡ ὑποδούλωση. Ἡ δεύτερη εἶναι ἡ ἀπελευθέρωση. Μά γιά τήν τελευταία θά μιλήσουμε στό τέλος. «Καί τί φρικτή ἡ μέρα πού ἐνδίδεις (ἡ μέρα πού ἀφέθηκες κι ἐνδίδεις) καί φεύγεις ὁδοιπόρος γιά τά Σοῦσα!». Οἰκειοθελῶς καί δίχως τύψεις ὁ ἄνθρωπος ὁδηγεῖται σὴν αἰχμαλωσία. Ζητᾷ ἓνα πιάτο βεβαιότητες βρέ ἀδερφέ. Τόσο κακό κάνει; Βέβαια αὐτό τό πιάτο συνοδεύουν κι ἄλλα ἐδέσματα, ἄλλες

λιχουδιές. Παντός είδους μικρές απολαύσεις του σώματος και του πνεύματος. Άναπαύσεις της ψυχής. Άς όρισουμε την αιχμαλωσία σαν μία κατάσταση κατά την οποία τό άτομο παραιτείται από την αναζήτηση του έαυτού του και την αναζήτηση του Θεού του. Συμβιβάζεται μέ μία πραγματικότητα καλή ή κακή, αδυνατεί νά προχωρήσει, νά άνανεωθεί και νιώθει γερασμένο και κουρασμένο. Δέχεται κάθε μικρή κόλαση της καθημερινότητας σαν κάτι φυσιολογικό και δέν νοιάζεται νά βρει τόν παράδεισο. Μένει καθηλωμένο μέρες, μήνες, χρόνια στην ίδια και άπαράλλακτη θέση μέχρι νά γεράσει στ' αλήθεια και νά πεθάνει. Μιά άτέρμονη καθήλωση, δίχως έλπίδα αποκαθήλωσης, δίχως Άναστάσιμη έλπίδα.

Ή πανάρχαιη ίνδουιστική θρησκεία μέ τά άπειράριθμα παρακλάδια και αίρέσεις της, έχει αναπτύξει διά μέσω των αίωνων μία τεχνική, τή γιόγκα, πού βοηθά τό άτομο νά τελειοποιηθεί σέ μία κατά-

σταση άπόλυτης παθητικότητας και καθήλωσης. Μέ την πλήρη νέκρωση της συνείδησης και την τέλεια άποξένωση από τόν άληθινό έαυτό, ό άνθρωπος διάγει στην καλύτερη περίπτωση βίο φυτού, και τίποτα σέ αυτόν τόν πλανήτη δέν είναι σέ θέση νά τόν άναστατώσει. Όσο για την καρδιά του, αυτή σκληραίνει και άπομονώνεται κι όσο κι αν πατάς τό play, δέν πλέει μά βουλιάζει! Μιά κραταιά ιδεολογία είναι τό άπαραίτητο στήριγμα για κάθε ολοκληρωτικό καθεστώς.

Στην περίπτωση μας, ή ίνδική φιλοσοφία έμποτισμένη μέ θαυμαστές διηγήσεις για ύπερφυσικές καταστάσεις και άπόλυτη ύποταγή του θείου στό «θέλω» του τελείου γιόγκι² διώχνει κάθε αντίρρηση άπ' τή σκέψη των ύποδούλων. Ό γιόγκι φαντάζει παντοδύναμος καθώς φαίνεται νά έλέγχει φυσικές και μεταφυσικές δυνάμεις του σύμπαντος. Ή γιόγκα λειτουργεί σαν ένα δυνατό κατασταλτικό φάρμακο για την ψυχή ή όποια αδυνατεί νά άντιδράσει σέ όσα καταστροφικά γι' αυτήν συμβαίνουν. Ένας

γκουρού, έχοντας περάσει τά ίδια (καί ποιός ξέρει τί άλλα) είναι σέ θέση απ' τήν εμπειρία του νά διδάξει στον πιστό τίς κατάλληλες τεχνικές πού θά τόν οδηγήσουν στήν τέλεια παθητικότητα. Ὁ νοῦς φανατίζεται απ' τήν ιδεολογία καί τό ἔρμιο τό σῶμα λιώνει σάν τό κερι καθώς τά χρόνια περνοῦν καί ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ τό ἔχει ἐγκαταλείψει. Ὑπάρχουν πολλῶν λογιῶν δουλειές μά ἡ δουλεία ἰνδικῆς προελεύσεως εἶναι νομίζω ἡ κατ' ἐξοχήν δουλεία. Ἄλλωστε δέν εἶναι τυχαῖο ὅτι ἀπό ἐκεῖνα τά μέρη ἔρχονταν καί οἱ Πέρσες, ὁ προαιώνιος ἐχθρός τῶν Ἑλλήνων. Εἶναι χρέος μας νά υπερασπιστοῦμε τοῦτα δῶ τά χῶματα πού ζοῦμε καί πού ἔζησαν σ' αὐτά οἱ πατέρες μας. Ἦδη σέ σπίτια Ἑλλήνων ζοῦνε τώρα «Πέρσες», κήρυκες καί ἱερείς τῆς Νέας Ἐποχῆς. Ἀπορρίπτουν τήν Παράδοση τῶν Πατέρων, σπιλώνουν τήν ἑλληνικότητα, ρημάζουν τήν

χώρα. Πάρ' ὅλα αὐτά δηλώνουν πώς δέν ἀρνοῦνται τόν Χριστό. Μά στήν κωματώδη κατάσταση πού βρίσκονται δέν εἶναι σέ θέση ν' ἀρνηθοῦν τίποτα. Κι ἂν κάποιος

τούς πεί ὅτι ὁ γαῖδαρος πετάει, δέν θά τό πιστέψουν μονάχα, θά γίνουν καί ὀπαδοί του! (φερογαῖδαριστές).

Ἐμεῖς ἄς γίνουμε μιμητές τῶν προγόνων μας κι ἄς ποῦμε ΟΧΙ σέ κάθε ἐχθρό πού ἀπειλεῖ τά πάτρια ἐδάφη (κυριολεκτικά καί μεταφορικά). Ἄς ἀγωνιστοῦμε μέ ἀρετή καί τόλμη. Ἡ παιδικότητα, ἡ δοτικότητα, ἡ τάση γιά ὑπαρξιακή ἀναζήτηση, δέν εἶναι κουσούρια, εἶναι χαρίσματα ἀρκεῖ νά ἀφεθοῦμε στά χέρια τοῦ Θεοῦ-Πατέρα καί ναί, νά τά δώσουμε ὅλα, νά τολμήσουμε, ν' ἀφομοιωθοῦμε. Νά μᾶς ἀξιώσει ὁ Θεός νά βροντοφωνάξουμε μαζί μέ τόν Ἀπόστολο Παῦλο: «ζῶ δέ οὐκέτι ἐγώ, ζῆ δέ ἐν ἐμοί Χριστός». Ναί, θέλει ἀρετή καί τόλμη.

Μαρία Βεριγάκη

1. Κ.Π. Καβάφης, «Ἡ Στραπεῖα».
2. Γιόγκι: αὐτός πού ἀσκεῖ τή γιόγκα.